

‘Geen tijdelijk probleem meer’

ORBIT stelt acute woningnood bij erkende vluchtelingen vast en vraagt aangepast beleid

- ▶ Meer dan 13.500 erkende vluchtelingen-families zoeken woning
- ▶ ORBIT lanceert project *Woning gezocht, burens gevonden*
- ▶ Ook vicariaat Vlaams-Brabant en Mechelen roept op tot solidariteit

Christof BOUWERAERTS

Om de opvang van erkende vluchtelingen en tijdelijk beschermen in goede banen te leiden, moet huisvesting de allereerste prioriteit worden van de Vlaamse Regering. Zo luidt het advies van de Strategische Adviesraad voor het Vlaamse Welzijns-, Gezondheids- en Gezinsbeleid in een zogeheten reflectienota over toegankelijke en kwaliteitsvolle zorg en ondersteuning voor nieuwkomers.

Ook ORBIT, een sociaal-culturele organisatie met kerkelijke wortels die het samenleven tussen mensen uit diverse cultuurgroepen, religies en levensbeschouwingen bevordert, luidt de alarmbel. „Tussen 13.500 en 15.000 huishoudens van erkende vluchtelingen zoeken in 2016 een woning in Vlaanderen”, zegt ORBIT-directeur Didier Vanderslycke. „Dagelijks krijgen we vragen van burgers en organisaties die dringend op zoek zijn naar een oplossing.”

Oorzaken van de woningnood zijn zowel de toename van het aantal asielzoekers in ons land als de snellere toekenning van een statuut van erkenning of bescherming. „Van de 35.000 aanvragen in 2015 kreeg 56 procent

een statuut”, zegt Vanderslycke. „Erkende vluchtelingen moeten na twee maanden het opvangcentrum verlaten en zelf een woning zien te vinden.”

Dat blijkt echter allermindst vanzelfsprekend. „In de sociale huisvesting maken vluchtelingen amper kans”, zegt Vanderslycke. „Ze belanden meteen onderaan de nu al lange wachtlijsten. Op de privémarkt botsen ze dan weer op hoge huurprijzen. Bovendien haken verhuurders vaak af als ze horen dat de kandidaat-huurders vluchtelingen zijn. Vele vluchtelingen komen dan ook terecht in daklozenopvang, in onderkomen huizen of wonen met meerdere gezinnen in een te klein huis.”

Om het probleem aan te pakken, lanceerde ORBIT samen met de Werkgroep Migranten van de Verenigde Protestantse Kerk in België en Uitgeverij Halewijn het project *Woning gezocht, burens gevonden*. „De projectgroep zet in op het gevoelig maken van een goede communicatie met de

„We moeten de huisvesting van kwetsbare groepen grondig aanpakken”

bevolking”, legt Didier Vanderslycke uit. „Onze projectmedewerker heeft vooral de taak in kleinere steden en gemeenten, waar nog woningen op de privéhuurmarkt te vinden zijn, plaatselijke netwerken te stimuleren om erkende vluchtelingen op te vangen en te helpen in hun zoektocht naar een huis.”

Die steun kan diverse vormen aannemen. „Alles begint natuurlijk met een warm onthaal”, zegt Vanderslycke. „Daarnaast

kunnen groepen ook advies geven en bemiddelen tussen gezin, verhuurder en verhuurkantoor. Vzw’s kunnen ook zelf een huurovereenkomst aangaan of de huurwaarborg garanderen.”

Ook parochies kunnen dus een rol spelen. Zo beseft ook het vicariaat Mechelen-Brussel. „Met Beloken Pasen lanceren we in alle kerken een oproep tot solidariteit”, zegt hulpbisschop Leon Lemmens. „We verspreiden ook een infolder waarin we huiseigenaars oproepen erkende vluchtelingen te durven huisvesten, hetzij rechtstreeks, hetzij met bemiddeling van een sociaal verhuurkantoor. Parochies die vluchtelingen helpen, kunnen ook terecht bij ons voor advies. Als gelovige burgers moeten we onze verantwoordelijkheid opnemen, zeker in dit Jaar van de Barmhartigheid.”

Toch moet ook de overheid volgens ORBIT inspanningen leveren. „Zij moet de privésector dringend activeren”, zegt Vanderslycke. „Voor elke Vlaamse provincie moeten er drieduizend woningen gevonden worden om het huidige probleem aan te pakken. Prefabwoningen, zoals na de Tweede Wereldoorlog werden opgetrokken, zijn een mogelijke efficiënte en snelle oplossing.”

Volgens Vanderslycke gaat het echter niet zomaar om een tijdelijk probleem. „De huidige ontwikkelingen zaten er al langer aan te komen en zijn onomkeerbaar”, stelt hij. „Laten we de problemen bovendien niet beperken tot erkende vluchtelingen. We moeten de huisvesting van alle kwetsbare groepen in onze samenleving grondig aanpakken.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

STANDPUNT

Luk VANMAERCKE

Kinderen van de hoop

„We mogen boos zijn, razend zelfs. We mogen verdrietig zijn, diepbedroefd, zwaar aangeslagen. We mogen ons vertwijfeld afvragen waarom mensen in staat zijn andere mensen zoveel gruwel aan te doen. We mogen vloeken dat het kraakt. Veel emoties zijn mogelijk en zelfs onvermijdelijk na die vreselijke dinsdag 22 maart 2016. Laat ons echter niet angstig leven, want dat is precies wat de daders willen. En laat in geen geval de haat regeren, want dan verloochenen we alles waarin we geloven.”

De vreselijke aanslagen op de luchthaven en in de Brusselse metro hebben ons allen diep geraakt. We kenden het bestaan van terreur en geweld aanvankelijk uit verre landen. Plotseling veel dichterbij, op 13 november 2015 al, toen we de aanslagen in Parijs van beangstigend nabij mee beleefden. We wisten dat er in ons land terroristische cellen actief waren. We hielden er zelfs rekening mee dat die horror ook ons kon overkomen. Nu het kwaad echter ook zo dichtbij zoveel onschuldigen raakt, vervult de afschuw onze harten.

We zien beelden, horen getuigenissen, lezen tal van analyses en verklaringen. Wellicht meer dan goed is voor ons. We kennen wellicht zelf mensen die rechtstreeks of onrechtstreeks geconfronteerd werden met die aanslagen. Een familielid dat net op de luchthaven was, een buur die in Brussel werkt, een kennis die een uur eerder op de plaats van het onheil passeerde. Zelf werkte ik vijftien jaar in het gebouw dat zich pal boven metrohalte *Maalbeek* bevindt. Ontelbare keren nam ik daar de metro. Mijn collega’s van weleer verzorgden de gewonden in hun refter, gaven voorrang aan anderen boven zichzelf. Zo ken ik hen. Gouden mensen.

Zo hebben we er veel gezien, mensen die boven zichzelf groeiden. Hulpdiensten die snel ter plaatse waren. Artsen en verpleegkundigen die alles deden wat binnen hun mogelijkheden lag, soms zelfs meer. Mensen die hun EHBO-kennis omzetten in actie, die hun eigen angst en shock uitstelden om eerst te helpen. Solidaire handen alom. Een lift voor wie niet meer thuis geraakte, een bed voor de nacht. De hashtag #ikwilhelpen werd de meest gebruikte term op Twitter.

En nu? Op het moment dat deze woorden geschreven worden, zijn er nog meer vragen dan antwoorden. Hoe lang gaat de waanzin nog door? Wie kan dit stoppen? Durven we nog het vliegtuig te nemen? De metro of de trein? Wat vertellen we onze kinderen en hoe verzekeren we hun veiligheid? We zullen moeten leren leven zonder zekere antwoorden. Diep vanbinnen weten we: angst is een slechte raadgever. Het leven moet sterker zijn dan de terreur.

Laten we niet te snel beschuldigende vingers uitsteken naar politiemensen, militairen, inlichtingendiensten of politici. Hadden zij dit kunnen voorkomen? Misschien, maar achteraf is het makkelijk praten. Laten we niet overgaan tot al te forse maatregelen, die van onze samenleving een bunker maken. Laten we onszelf niet wijsmaken dat meer politie, meer controles, strengere maatregelen onze veiligheid kunnen garanderen. We blijven kwetsbare mensen. Laten we ook vrije mensen blijven.

In geen geval mogen we ons laten meeslepen door kreten van haat en wraak. De daders van dit soort aanslagen en hun opdrachtgevers zijn gewetenloze schurken, dat is juist. Maar wie toevallig hun geloof, huidkleur, nationaliteit of herkomst deelt, is daarom nog geen medeplichtige. Deze aanslagen willen onze samenleving verdelen. Of dat lukt, beslissen we zelf. De gebeurtenissen van 22 maart kunnen we niet uit onze geschiedenis wissen, maar onze toekomst hebben we nog steeds in handen. Zolang er mensen zijn, zal er lijden zijn, maar Jezus leerde ons dat het lijden niet het laatste woord krijgt. Dat is net de essentie van Pasen, feest van hoop. Het is in extreme omstandigheden dat we zelf de kans krijgen om kinderen van de hoop te zijn.”

Reageren op dit artikel? Dat kan op lezersbrieven@kerknet.be

Vanderslycke: „Huiseigenaars weigeren vaak te verhuren aan erkende vluchtelingen.” © Belga Image